

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **J. H.**
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Pavlem Kopou
sídlem Hlinky 57/142a, 603 00 Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 6. 2019, č. j. 169152/2018/KUSK-OSA/KLU, sp. zn. SZ_169152/2018/KUSK/2,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Nymburk, odboru správních činností (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 12. 11. 2018, č. j. MUNYM-070/88012/2018/Kre, sp. zn. MUNYM-070/39966/2018/Kre (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Žalobce se domáhá též zrušení prvostupňového rozhodnutí.
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků

- podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2018 (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že dne 18. 4. 2018, ve 22:11 hodin, řídil na dálnici D11, na 27. kilometru ve směru jízdy na Prahu, vozidlo tovární značky L. X, registrační značky X, kterému byla naměřena rychlost 166 km/h po odečtu odchylky ve výši 3 %, čímž překročil v měřeném úseku nejvyšší dovolenou rychlost na dálnici o 36 km/h. Tímto nedbalostním jednáním porušil povinnost stanovenou v § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu (řidič motorového vozidla o maximální hmotnosti nepřevyšující 3 500 kg smí jet na dálnici rychlostí nejvýše 130 km/h), neboť překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 30 km/h a více;
 - podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 5 zákona o silničním provozu, kterého se dopustil tím, že dne 18. 4. 2018 v době kolem 22:14 hodin na výjezdové větvi MÚK 25 dálnice D11 ve směru jízdy na Prahu jako řidič vozidla tovární značky L. X, registrační značky X, nezastavil vozidlo na pokyn „Stůj“ daný při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích osobou k tomu oprávněnou. Tímto úmyslným jednáním porušil § 4 písm. b) zákona o silničním provozu, podle kterého je každý při účasti na provozu na pozemních komunikacích povinen řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích, pokyny policisty, pokyny osob oprávněných k zastavování vozidel podle § 79 odst. 1 a pokyny osob, o nichž tak stanoví zvláštní právní předpis;
 - podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se dopustil tím, že dne 18. 4. 2018 v době kolem 22:16 hodin na dálnici D11, na kilometru 19,5 ve směru jízdy na Prahu na parkovišti čerpací stanice MOL jako řidič vozidla tovární značky L. X, registrační značky X (dále též jen „vozidlo L.“), nesplnil povinnost stanovenou v § 6 odst. 7 písm. b) zákona o silničním provozu, neboť u sebe neměl osvědčení o registraci posledně popsaneho vozidla.
3. Za spáchání uvedených přestupků správní orgán I. stupně žalobci uložil pokutu ve výši 3 000 Kč a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v délce trvání dva měsíce. Současně žalobci podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) uložil povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.
4. Žalobce namítá, že správní orgán I. stupně dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním, přičemž nerespektoval princip presumpce neviny. Použité kamerové záznamy nejsou schopny identifikovat řidiče vozidla L.. Jediný, kdo viděl do obličeje řidiče ve tmě s blikajícími modrými světly, byl údajně pprap. T., který ale svojí výpověď současně obhajuje svůj postup, proto má na výsledku řízení zájem a nemůže být podle judikatury nezaujatým svědkem. Žádný z kamerových záznamů neposkytuje kontinuální záznam vozidla od okamžiku údajného spáchání přestupku nezastavením vozidla až do zastavení vozidla na čerpací stanici MOL. Nebylo tedy vůbec postaveno najisto, kdo byl skutečným řidičem vozidla. Žalobce to ale nebyl. Správní orgán nesprávně dospěl na základě provedených důkazů k závěru potvrzenému žalovaným, aniž by uznal míru pochybností a připustil jakoukoli pravděpodobnost jiných závěrů. Žalobce se nemohl na úrovni veřejné správy opřít o své ústavně zaručené právo na spravedlivý proces podle čl. 36 a násl. Listiny.
5. Podle závěrů žalovaného i správního orgánu I. stupně k prokázání identity pachatele mimo

jakoukoli pochybnost plně postačuje, že kamerový záznam zachytí osobu v šedé mikině (přičemž většina mikin je šedých) ve tmě, která odpovídá 22. hodině večerní v dubnu. Takový přístup k identifikaci pachatele ve správním trestání nemůže v demokratickém právním státu obstát v situaci, kdy je možná identifikace pouze na základě „tvrzení proti tvrzení“. Vzdálenost mezi vozidlem L. a policejním vozidlem byla podle žalobce nejméně 666,67 metrů. Žalovaný zcela ignoroval odvolací námitky, podle kterých není fakticky možné, aby svědci na takovou vzdálenost skutečně jednoznačně identifikovali osobu řidiče. Žalobce opakovaně zdůrazňuje, že při hodnocení hodnověrnosti a nezájatosti svědecké výpovědi policistů je nezbytné vzít v potaz, že tímto obhajovali správnost svého postupu.

6. Podle žalobce správní orgány nezachovaly totožnost skutku, jehož se měl žalobce údajně dopustit. Správní orgán I. stupně nejprve trval na tom, že žalobce vozidlo nezastavil. Následně v prvostupňovém rozhodnutí uchopil správní orgán skutek tím způsobem, že nedošlo k jeho spáchání nezastavením vozidla, ale nevyčkáním stát na místě a nepodrobením se úkonu policejního orgánu. Zastavení vozidla a stání vozidla jsou dvě rozdílné činnosti, přičemž k zastavení vozidla je nezbytné aktivní jednání. Správní orgán tak nezachoval totožnost skutku, čímž odepřel žalobci možnost se k této otázce před vydáním rozhodnutí vyjádřit a porušil právo žalovaného (správně zřejmě žalobce, *pozn. soudu*) na spravedlivý proces, jehož integrální součástí je taktéž předvídatelnost postupu správního orgánu.
7. Žalovaný se podle žalobce dostatečně nevypořádal s veškerými tvrzeními, čímž způsobil nepřezkoumatelnost rozsudku (správně zřejmě napadeného rozhodnutí, *pozn. soudu*). Vůbec neuvedl, odkud plyne jeho závěr o souladu procesního postupu správního orgánu I. stupně se zákonem. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí je o to markantnější, že potvrzením prvostupňového rozhodnutí bez zohlednění uplatněných námitek „připravil žalobce o instanci“. Žalovaný se nijak nevypořádal s námitkami nedodržení totožnosti skutku a ústavně zaručeného principu legální licence. Namísto toho žalovaný přikládal další argumenty, proč byl postup správního orgánu I. stupně správný. Žalovaný se kompletně nevyjádřil ani k namítaným rozporům týkajícím se tvrzení svědků ohledně „šedé mikiny“ a k pochybnosti ohledně možnosti spatřit a identifikovat řidiče na velkou vzdálenost, jejíž minimální možnou výměru v odvolání vypočetl. Žalovaný se nezabýval ani mírou pochybností ve zjištěných skutkových okolnostech.
8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že teleologický výklad zákona by měl vždy bez výhrad směřovat k ochraně zájmů ostatních účastníků silničního provozu, a nikoli k ochraně přestupce na základě hledání formálních pochybení v řízení o přestupku. Správní orgány vycházely ze zjištěného stavu věci, který byl podložen důkazy (výpovědi zasahujících policistů, záznamy z kamery a fotodokumentací). Žalobce po výzvě k zastavení ujížděl před policisty rychlostí cca 200 km/h a po zastavení vozidla se pokusil před hlídkou utéct. Policejní hlídka měla žalobce po celou dobu na očích. Žalobní námitky pouze kopírují odvolací důvody, se kterými se žalovaný řádně vypořádal.
9. Žalobce předkládá jakýsi výpočet času a vzdálenosti, aniž by osvětlil, jaké vstupní údaje k výpočtu použil. Ze záznamu kamer čerpací stanice však vyplývá, že mezi průjezdem žalobcova vozidla a policejní hlídkou je pouze 15 sekund 20 setin, nikoli 20 sekund uváděných žalobcem. Žalobce pomíjí, že při průjezdu čerpací stanicí jel pomaleji než 120 km/h, neboť musel zpomalovat do zastavení, aby vůbec mohl z vozidla vystoupit. Mezitím se však policejní vozidlo jedoucí stejnou rychlostí jako žalobce přiblížilo a zastavilo. Policisté vyloučili přítomnost jakékoli další osoby, ať již ve vozidle, nebo z vozidla

vystupující.

10. Podle žalovaného je nepochybné, že při pokynu „Stůj“ dávaného policistou, je povinností řidiče zastavit vozidlo, tedy přerušit jízdu z důvodu nezávislého na vůli řidiče a řídit se pokyny policisty, tedy vyčkat v zastaveném vozidle pokynů policisty. Žalovaný se přezkoumatelně vypořádal se všemi uplatněnými námitkami.
11. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.
12. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že chybný přístup žalovaného ke správnímu trestání je jádrem a příčinou nezákonného posouzení věci. Žalobce dále vyjmenovává zásady, kterými jsou správní orgány v řízení o přestupku vázány. Zdůraznil, že není přípustné rozšiřovat podmínky odpovědnosti za přestupek nad rámec stanovený příslušnými zákony. Teleologický výklad, obzvláště uplatněný v neprospěch obviněného, nemá v řízení o trestním obvinění místo. Naopak, nejasnou úpravu je nutno vykládat ve prospěch obviněného. Zákonnou úpravu přestupků nelze „podle potřeby“ rozšiřovat tak, aby pokrývala jednání, které správní orgány považují za závažné. Není pravdou, že by zákon o silničním provozu stanovoval, že pokyn „Stůj“ znamená – slovy vyjádření žalovaného – povinnost fyzické osoby zastavit vozidlo, tedy přerušit jízdu z důvodu nezávislého na vůli řidiče, a řídit se pokyny policisty, tedy vyčkat v zastaveném vozidle pokynů policisty. Povinnost vyčkat v zastaveném vozidle pokynů policisty a zejména trestnost jejího nesplnění však žalovaný v rozporu se základními zásadami správního trestání viditelně do dotčené skutkové podstaty „dopisuje“. Žalovaný přitom sám uznává, že řidič vozidla v dané věci v místě a čase uvedeném ve výroku prvostupňového rozhodnutí na pokyn „Stůj“ zastavil.
13. Žalobce dále obecně podotýká, že není možné až v rámci vyjádření k žalobě napravit vady vydaného rozhodnutí. Za zkreslující žalobce považuje zejména zmínku ohledně opakovaného potrestání žalobce za rychlou jízdu.

Zjištění vycházející z obsahu správního spisu

14. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti relevantní pro posouzení věci. Správní orgán I. stupně obdržel dne 18. 5. 2018 od Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru služby dopravní policie, dálničního oddělení Poříčany, oznámení přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3, 5 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu ze dne 16. 5. 2018. V něm je uvedeno, že žalobce je podezřelý ze spáchání uvedených přestupků, neboť dne 18. 4. 2018 ve 22:11 h hlídka Policie ČR na dálnici D11, na 27. kilometru ve směru na Prahu, naměřila osobnímu vozidlu tovární značky L. X, registrační značky X, které řídil žalobce, rychlost 166 km/h (po odečtu tříprocentní odchylky). Po následném zastavování vozidla na 25. kilometru dálnice neuposlechl řidič vozidla výzvu k zastavení a ihned po zastavení pokračoval v rychlé jízdě ve směru na Prahu. Policejní hlídka začala vozidlo pronásledovat. Vozidlo sjelo z dálnice na parkoviště na 19,5. km dálnice a za budovou čerpací stanice MOL řidič zastavil, vystoupil z vozidla a začal z místa utíkat. Policista po zastavení začal řidiče neprodleně pronásledovat do pole, které se nachází vedle parkoviště. Po opakované výzvě k zastavení podle § 53 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o policii“), muž uposlechl a následoval hlídku k vozidlu. U řidiče byla následně provedena prohlídka podle § 35 odst. 2 písm. c) zákona o policii.
15. K oznámení přestupku je přiložen úřední záznam ze dne 19. 4. 2018 vyhotovený pprap. K.,

kteřá byla velitelkou hlídky provádějící měření a následné stíhání shora popsaného vozidla. V záznamu je uvedeno, že přibližně na 35. kilometru dálnice D11 ve směru jízdy na Prahu předjíždělo vozidlo policejní hlídky (které bylo v civilním provedení) levým pruhem osobní vozidlo velkou rychlostí. Policisté se snažili vozidlo dojet, jejich rychlost v té chvíli dosahovala přibližně 210 km/h. Teprve na 27. kilometru dálnice se hlídce podařilo (v čase 22:11 h) změřit měřicím zařízením PolCam PC 2006 rychlost osobního automobilu. Hlídka následně zapnula zvláštní výstražná světla modré barvy a změřené vozidlo levým pruhem předjela. Poté pomocí rozsvíceného červeného nápisu „STOP“ „POLICIE“ doprovázeného stále zapnutými zvláštními výstražnými světly modré barvy a zvláštního zvukového zařízení zastavovala změřené vozidlo na mimoúrovňové křižovatce na 25. kilometru, neboť s ním chtěla vyřešit přestupek spočívající v překročení nejvyšší povolené rychlosti. Řidič zpomalil, najel za policejní auto na výjezdovou větev mimoúrovňové křižovatky, v čase 22:13 h, kdy policejní hlídka zastavila služební vozidlo mimo těleso dálnice, řidič osobního automobilu přešel přes šikmé rovnoběžné čáry zpět do pravého jízdního pruhu a v čase 22:14 začal vysokou rychlostí ujíždět. Policisté se za ujíždějícím autem ihned vydali, pprap. K. v této době podávala „hláskou službu“, při čemž si přehrávala videozáznam z měření rychlosti, aby mohla nadiktovat registrační značku ujíždějícího vozidla. Pronásledování proto není zaznamenáno na měřicím zařízení. Vozidlo ujíždělo velkou rychlostí a zastavilo na zadním parkovišti pro nákladní automobily na čerpací stanici MOL na 19,5. km dálnice. Vozidlo stálo šikmo k betonovému chodníku na účelové komunikaci, která vede k výjezdu z čerpací stanice. V čase 22:16, kdy hlídka k vozidlu přijížděla, pprap. T. jasně viděl, jak muž vystoupil z vozidla, na sobě měl modré kalhoty a šedou mikinu s kapucí. Zabouchl dveře na místě řidiče a utíkal okolo přední části auta směrem doprava do pole. Pprap. T. se za řidičem rozběhl a vyzval ho, aby se zastavil. Po zopakování výzvy se muž zastavil a se slovy „Co je, co se děje?“, rázně přistoupil k policistovi. Hlídka řidiče vyzvala, aby se uklidnil a přistoupil s nimi k vozidlu, ze kterého utekl. Muž byl oblečený v modrých kalhotách a šedé mikině, v ruce držel tablet. Následně byl vyzván k předložení předepsaných dokladů, na což odpověděl: „Proč mám dávat doklady, co jsem provedl?“. Po další výzvě předložil občanský a řidičský průkaz, osvědčení o registraci vozidla a zelenou katru nepředložil. Po provedené lustraci bylo zjištěno, že jde o žalobce.

16. Přílohou oznámení přestupku je též evidenční karta řidiče, výpis z registru vozidel (z něž vyplývá, že majitelem a provozovatelem vozidla je společnost HERO Computers s.r.o.) a oznámení přestupku z místa kontroly sepsaný se žalobcem. Do oznámení žalobce uvedl, že vozidlo neřídil a nemá u sebe klíče od auta.
17. K oznámení přestupku jsou připojena také dvě CD. Na prvním z nich je záznam z kamery PolCam PC 2006 obsahující kromě záznamu z měření (zachycujícího vozidlo L. a naměřenou rychlost 172 km/h) též osvědčení zasahujících policistů k oprávnění používat měřicí zařízení PolCam PC2006 a ověřovací list měřidla. Další CD obsahuje záznam z kamery umístěné na čerpací stanici MOL na dálnici D11 na 19,5. km. Záznam zachycuje prostor u čerpacích stojanů. V čase 22:13:53 až 22:13:55 h) je zachycen rychlý průjezd vozidla stříbrné barvy kolem stojanu číslo 7. Po cca 17 vteřinách se na záznamu objevuje rychle projíždějící bílé auto se zapnutými modrými výstražnými světly. Součástí tohoto CD je též fotodokumentace zachycující vozidlo L. a policistu sepisujícího u vozidla listinu s mužem v šedé mikině.
18. Oznámením ze dne 6. 6. 2018 správní orgán I. stupně zahájil přestupkové řízení. V rámci

ústního jednání dne 6. 9. 2018 byly provedeny výslechy zasahujících policistů (pprap. T. a pprap. K.). Kromě okolností zachycených již ve shora rekapitulovaných listinách, pprap. K. vypověděla, že při předjíždění vozidla před prvním zastavení viděla, že řidič má šedou mikinu s kapucí na hlavě. Během pronásledování vozidla se snažili neztratit je z dohledu. Vzhledem k tomu, že vozidlo bylo stříbrné a úsek dálnice rovný, viděli je na velkou vzdálenost. Viděli, že vozidlo vjíždí na čerpací stanici, předjeli proto několik kamionů a jeli za ním. V momentě, kdy hlídka vjela na čerpací stanici, viděla svědkyně, že vozidlo zastavilo šikmo na zadním parkovišti pro kamiony, téměř na výjezdu zpět na dálnici. V době, kdy projížděli kolem budovy čerpací stanice, viděla svědkyně, jak z vozidla z místa řidiče vystupuje vysoká hubená postava v šedé mikině s kapucí na hlavě a v kalhotách tmavé barvy. Po prolustrování osoby a provedení dechové zkoušky se policistka žalobce zeptala, „jestli mu to stálo za to“, na což odpověděl, že „teď už vidí, že ne“. Dále se zeptala, proč ujížděl, k čemuž sdělil, že „se lekl a že musí chápat, že všichni jsme jenom lidi“. Řidiči řekla, že kdyby nezačal ujíždět, bylo by možno věc vyřešit uložením příkazu na místě. Po sepsání oznámení řidič odcházel k čerpací stanici a policisté provedli fotodokumentaci vozidla, v rámci které svědkyně zjistila, že na sedadle leží utržený (zřejmě) nabíjecí kabel pro tablet a že vozidlo pro startování zřejmě nepoužívá běžný klíč. Žalobce svědkyně neznám, nemá k němu žádný vztah, dne 18. 4. 2018 jej viděla poprvé.

19. Svědek pprap. T. mimo jiné uvedl, že po navedení na EXIT 25, vozidlo zastavilo cca 20 metrů za policejním vozidlem. Svědek koukal na řidiče, řidič na něj a najednou se rozjel zpět do pravého jízdního pruhu. V té chvíli byl svědek asi metr od svého vozidla, takže do něj „skočil“ zpět a vyjeli za vozidlem L.. V daném okamžiku byla tma, sucho, nepršelo, nicméně zapnutá modrá světla jsou natolik ostrá, že díky nim viděl tvář řidiče vozidla L.. Při stíhání vozidla se pohybovali asi 300 metrů za ním. Po dojetí na čerpací stanici viděl, že z místa řidiče vystupuje muž, který měl na sobě šedivou mikinu s kapucí a modré kalhoty, a rychle odchází směrem do pole. Nikdo jiný z vozidla nevystoupil a ani v okolí se nikdo jiný nenacházel. Při sledování řidiče do pole u sebe neměl baterku, na pole však částečně zasahuje světlo z lamp čerpací stanice. Žalobce nezná, nemá k němu žádný vztah. Svědek potvrdil, že osobu řidiče dobře viděl, jak při zastavení na 25. kilometru, tak na 19,5. kilometru a jde o tutéž osobu, která byla přítomna při výslechu (žalobce).
20. Žalobce při ústním jednání dne 6. 9. 2018 uvedl, že dotčené vozidlo L. nevlastní, v inkriminované době ho neřídil. Na čerpací stanici v danou dobu byl, z důvodu přeplněných záchodů odešel vykonat potřebu na pole před parkovištěm. Na čerpací stanici jej přivezlo jiné vozidlo a jiná osoba, které nechce blíže upřesňovat kvůli zrychlení řízení. Po vykonání potřeby kolem žalobce blízko ve tmě proběhla nějaká osoba směrem do pole. Přibližně za minutu uviděl blikající světlo a za chvíli uslyšel výkřiky policisty. Policista k žalobci přiběhl s namířenou zbraní, žalobce byl zmatený a vyděšený, uposlechl výzvu a odebral se na parkoviště. Skutečnost, že jde o policistu, poznal pouze z lehkých odlesků vesty. Žalobce byl označen za řidiče vozidla, na což reagoval tím, že vůz neřídil. Doklady od automobilu neměl, předložil pouze občanský a řidičský průkaz. Po sepsání protokolu odešel na čerpací stanici dát si kávu a čekat na příjezd kamaráda, který jej tam měl vyzvednout. V poli byla velká tma, byl vylekaný a překvapený, co po něm policisté chtějí. Z parkoviště dolů je sráz 4 – 6 metrů. Od stojanů rozhodně nebylo vidět na místo, kde vykonával potřebu. Navíc z místa, kde s policisty stál, nebylo vidět na stojany. Na čerpací stanici se zdržel asi hodinu až hodinu a půl a potom odjel. K dotazu správních orgánů uvedl, že dotčené vozidlo L. v minulosti řídil, neví, kdo jej na čerpací stanici přivezl. Pokud by od něj měl klíčky, automobil by začal blikat a rozsvítil se sám od sebe. Ve vyjádření ze

dne 20. 9. 2018 žalobce shrnul, že nebylo prokázáno, kdo byl v okamžiku údajného spáchání přestupku řidičem vozidla.

21. Žalobce byl následně prvostupňovým rozhodnutím uznán vinným ze spáchání přestupků vymezených v bodu 2 tohoto rozsudku. Proti rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž uplatnil obdobné námitky jako v nyní projednávané žalobě.
22. O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Žalovaný měl na základě provedených důkazů, které tvoří ucelený řetězec, za prokázané, že žalobce byl v inkriminovaný den a dobu řidičem popsaného motorového vozidla L.. Účelem pokynu „Stůj“ není pouze uvedení vozidla do klidu, ale také provedení silniční kontroly, zaznamenání a řešení přestupku zjištěného při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích. K naplnění tohoto účelu jednáním žalobce nedošlo.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

23. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a proti rozhodnutí, proti kterému je žaloba přípustná. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
24. Soud ve věci nařídil jednání, neboť na projednání věci při jednání trval žalovaný. Při ústním jednání konaném dne 26. 2. 2021 setrvali účastníci na svých dosavadních stanoviscích. Zástupce žalobce poukázal na žalobní bod o nesprávném procesním postupu správních orgánů, které se nevypořádaly se všemi námitkami žalobce. Zopakoval, že důkazy netvoří ucelený řetězec, který by mohl opodstatnit rozhodnutí o spáchání přestupků žalobcem. Policejní orgán prokázal pouze to, že žalobce byl na čerpací stanici, nikoli to, že řídil vozidlo a porušil dopravní předpis. Žalobce se podrobil dechové zkoušce, byl lustrován a nebylo zjištěno ničeho, co by jakkoli logicky vysvětlovalo nějaké vyhýbání se hlídce a kontrole. Žaloba je proto oprávněná. Pověřený pracovník žalovaného pouze stručně odkázal na výpověď zasahujícího policisty, který v ní dvakrát potvrdil kontakt s řidičem. K prvnímu kontaktu došlo při zastavení na dálnici na exitu 25 Sadská, Nymburk, k němuž policista sdělil, že „koukal jsem na řidiče a řidič se díval na mě“. K druhému kontaktu došlo při vystupování řidiče z vozidla, při kterém je totožnost řidiče jednoznačná. Pověřený pracovník žalovaného odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 126/2011-68 s tím, že pokud obviněný nenabízí žádný rozumný důkaz, ani správní orgán není sto takový důkaz opatřit, pak lze dospět k závěru o nevěrohodnosti tvrzení obviněného a lze rozhodnout na základě toho, jak se věci obvykle mají.
25. Soud při jednání neprovedl žalovaným navržené důkazy. Zasahující policisté již byli jako svědci vyslechnuti v průběhu správního řízení, opětovné provádění jejich výslechu tedy soud považoval za nadbytečné, stejně jako účastnický výslech žalobce, který svou skutkovou verzi přednesl jednak v průběhu ústního jednání před správním orgánem I. stupně a také v rámci svých podání. Soud zamítl též návrh na provedení důkazu záznamy z kamer a fotodokumentací uloženými na CD, neboť tyto podklady jsou součástí správního spisu a správním spisem se dokazování neprovádí (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Nadto tyto podklady byly při jednání před správním orgánem I. stupně jako důkaz provedeny, účastníci řízení tedy byly s jejich obsahem řádně seznámeni.

Posouzení žalobních bodů

26. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, jejíž důvodnost by sama o sobě byla důvodem pro zrušení uvedeného rozhodnutí. Pouze přezkoumatelné rozhodnutí může být předmětem následného věcného přezkumu.
27. V otázce požadavků na kvalitu odůvodnění správního rozhodnutí lze poukázat například na rozsudek ze dne 16. 6. 2006, č. j. 4 As 58/2005-65, v němž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) konstatoval, že z rozhodnutí správního orgánu musí být mimo jiné patrné, *„proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné, nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů“*. Jinými slovy z rozhodnutí správního orgánu musí plynout, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný, jak uvažil o skutečnostech podstatných pro věc, resp. jakým způsobem rozhodné skutečnosti posoudil. Povinnost odůvodnit rozhodnutí však z druhé strany nemůže být chápána tak, že vyžaduje podrobnou odpověď na každý argument účastníků řízení (srov. obdobně například nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2012, sp. zn. IV. ÚS 3441/11). Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek, a není proto vyloučeno, aby případné mezery odůvodnění tato rozhodnutí vzájemně doplňovala (srov. například rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25).
28. Žalobce námitku nepřezkoumatelnosti formuluje v části velmi obecně. V body II.5 a II.6 žaloby namítá, že se žalovaný nevypořádal „s namítanými skutečnostmi nebo namítaným odlišným právním posouzením důkazů podepřeným judikaturou“ a nevyjádřil se „ke konkrétním procesním námitkám žalobce“. Žalobce však již v této části žaloby nijak blíže nespecifikuje, kterými skutečnostmi, právním posouzením či procesními námitkami se žalovaný nezabýval. S ohledem na zásadu dispozitivnosti, kterou je ovládáno řízení před správními soudy, může k této námitce soud konstatovat jen tolik, že se žalovaný ke všem odvolacím námitkám, byť stručně, vyjádřil. To ostatně vyplývá též ze skutečnosti, že sám žalobce v bodu II.6 žaloby reakce žalovaného na odvolací námitky rekapituluje.
29. K dalším námitkám nepřezkoumatelnosti soud konstatuje, že byť by rozhodnutí žalovaného mohlo ve vztahu k uplatněným odvolacím námitkám poskytovat podrobnější argumentaci, vyjadřuje se v zásadě (i když místy pouze implicitně) ke všem žalobcovým tvrzením. V této souvislosti soud připomíná shora uvedenou zásadu jednotnosti rozhodnutí správních orgánů obou stupňů z hlediska soudního přezkumu. Nahlíženo skrze tuto zásadu soud konstatuje, že žalobci se ve správním řízení dostalo dostatečné odpovědi na všechny jím vznesené argumenty.
30. K námitce použitelnosti a věrohodnosti svědeckých výpovědí policistů se žalovaný sice výslovně nevyjádřil, z kontextu rozhodnutí jako celku však jasně vyplývá, že byl přesvědčen o jejich použitelnosti, neboť z nich vycházel jako z důkazů rozhodných pro objasnění skutkového stavu a výslovně konstatoval, že tvoří ucelený logický řetěz s důkazy dalšími. Nelze současně pominout, že žalobce namítal nevěrohodnost výpovědi policistů již v prvostupňovém řízení, přičemž tato námitka byla zcela konkrétně vypořádána na s. 6 a dále na s. 10 prvostupňového rozhodnutí. K námitce, že nemohlo dojít ke spáchání přestupku spočívajícího v nezastavení vozidla, neboť řidič vozidlo zastavil, se žalovaný vyjádřil na s. 7, druhém odstavci rozhodnutí. Posouzení této námitky pak ve své podstatě

dopadá i na námitku zachování totožnosti skutku (neboť tato námitka směřovala právě k přestupku spočívajícím v nezastavení vozidla na pokyn policistů). Této námitce se podrobně věnoval též správní orgán I. stupně, a to na s. 10 druhém odstavci svého rozhodnutí. Tvrzeným rozporem v popisu osoby řidiče a zpochybněním možnosti udržování vizuálního kontaktu z důvodu vzdálenosti mezi vozidly se žalovaný zabýval na s. 7, prvním odstavci rozhodnutí.

31. Vytýká-li žalobce, že se žalovaný vyjádřil k procesní stránce prvostupňového řízení bez uplatněné odvolací námitky, nemůže podle soudu tato skutečnost založit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Podle § 89 odst. 2 správního řádu totiž odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Zákon tedy odvolacím orgánům ukládá zabývat se zákonností řízení předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí z úřední povinnosti. Žalovaný proto nijak nepochybil, pokud se mimo rámec odvolacích námitek stručně k této otázce vyjádřil. Nelze mít za to, že tímto postupem žalovaný „připravil žalobce o instanci“. Žalobce měl možnost, měl-li za to, že řízení před správním orgánem I. stupně bylo stiženou procesními vadami, uplatnit své námitky v rámci odvolání. Neučinil-li tak, nelze žalovanému vytýkat, že při přezkumu zákonnosti řízení zůstal v obecné rovině.
32. Podstatou nyní posuzované žaloby, je žalobcovo tvrzení, podle kterého nebylo s potřebnou mírou jistoty prokázáno, že dotčené vozidlo L. řídil právě žalobce, a že tedy byl pachatelem shora popsaných přestupků. Žalobce zpochybňuje učiněné skutkové závěry zejména tím, že nebylo možno použít jako důkaz svědecké výpovědi zasahujících policistů a že neexistuje kontinuální kamerový záznam ani kamerový záznam identifikující žalobce jako řidiče.
33. Soud v souvislosti s touto námitkou připomíná, že v řízení o přestupku je to vždy správní orgán, kdo nese odpovědnost za zjištění skutkového stavu věci. Správní orgán je totiž podle § 3 správního řádu povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku. Zákon proto správnímu orgánu ukládá, aby opatřil v řízení dostatečné množství důkazů, které přestupek, jenž je obviněnému kladen za vinu, jasně a nepochybně prokazují. V opačném případě, tj. nebude-li obviněnému spáchání přestupku prokázáno, je správní orgán povinen řízení o přestupku zastavit.
34. Soud se shoduje se žalovaným, že správní orgán I. stupně opatřil v nyní projednávané věci takovou sadu podkladů pro rozhodnutí, na jejímž základu lze učinit závěr, že ke spáchání shora popsaných přestupků došlo a že jejich pachatelem byl právě žalobce. Podklady obsažené ve správním spisu nevyvolávají pochybnosti o jejich správnosti a úplnosti.
35. Tyto skutkové závěry jsou podle soudu podloženy videozáznamem pořízeným při měření vozidla, videozáznamem a fotodokumentací z čerpací stanice, oznámením o přestupku a zejména výpověďmi dvou zasahujících policistů. Skutečnosti plynoucí z těchto důkazních prostředků tvoří logický a uzavřený řetězec prokazující spáchání přestupků žalobcem. Skutková zjištění plynoucí z těchto důkazů podávají přesný obraz o sledu událostí, které se odehrály v relativně krátkém časovém úseku cca pěti minut (od 22:11 h do 22:16 h dne 18. 4. 2018) a během nichž žalobce spáchal tři uvedené přestupky. Z videozáznamu měření vyplývá, kdy, kde a jakou rychlostí se popsané vozidlo pohybovalo, časový úsek po měření

rychlosti byl přesně popsán výpověďmi policistů, které odpovídaly skutečností uvedeným též v oznámení o přestupku. Těmito důkazními prostředky bylo prokázáno, že řidiči vozidla L. (v té době dosud neztotožněnému) byl po zjištění překročení rychlosti dán pokyn k zastavení vozidla (za pomoci výstražného nápisu „STOP“ „POLICIE“). Sledované vozidlo sice následně zastavilo, předtím než policisté stihli provést jakýkoli úkon, však opět začalo ujíždět až do prostor čerpací stanice MOL, kudy projelo několik sekund před pronásledující policejní hlídkou (zde je již skutkový stav podložen též videozáznamem z kamer čerpací stanice), následně zastavilo na parkovišti a z místa řidiče z něj vyběhla do polí osoba následně ztotožněná jako žalobce.

36. Soud považuje za zásadní, že z takto popsaného a prokázaného sledu událostí vyplývá, že nebyl dán časový prostor pro to, aby došlo k záměně v osobě řidiče, či k přistoupení další osoby do sledovaného vozidla, tedy že z provedených důkazů jednoznačně vyplývá, že vozidlo po celý popsaný časový úsek (od měření rychlosti až po zastavení vozidla na čerpací stanici) řídila tatáž osoba, která od okamžiku, kdy došlo ke změření rychlosti, až do zastavení na čerpací stanici z vozidla nevystoupila. Vypověděli-li oba svědci shodně, že po zastavení vozidla L. z místa řidiče vystoupila jedna osoba a že se současně v okolí vozidla v tu chvíli nikdo jiný nepohyboval, tato osoba vběhla do přilehlého pole a po výzvě policisty byla následně ztotožněna jako žalobce, nemůže být podle soudu vůbec žádných rozumných pochyb o tom, že právě žalobce po celou rozhodnou dobu řídil dotčené vozidlo, a byl tedy pachatelem uvedených přestupků.
37. Žalobce shora popsaná skutková zjištění zpochybňuje tvrzením ohledně nepoužitelnosti výpovědi svědků – zasahujících policistů z důvodu jejich zainteresovanosti na výsledku řízení.
38. V případě výpovědi policistů judikatura ustáleně vychází z názoru, že „[p]olicistu lze obecně považovat za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Je tomu tak proto, že policista zásadně nemá na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonává jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem.[...]O případy, v nichž je možné pochybovat o věrohodnosti či nestrannosti policisty v pozici svědka, půjde zejména tehdy, pokud jsou ve výpovědích policistů rozpory, je-li hodnoceno jednání obtížně pozorovatelné pouhým okem, existují-li důkazy svědčící o zaujatosti policistů vůči osobě obviněného, pokud je policista hodnocen či odměňován podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky, nebo v případě šikanózního postupu policistů, který spočívá v provádění přehnaně horlivé a rozsáhlé kontroly, aniž by k tomu byl rozumný důvod“ (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015-42).
39. Soud si je vědom nálezů Ústavního soudu ze dne 22. 6. 2016, sp. zn. I. ÚS 520/16, na něž poukazuje též žalobce, ve kterém Ústavní soud shledal, že „v demokratickém právním státě, v němž jsou si všichni lidé rovni, nelze obecně bez dalšího přikládat vyšší váhu výpovědím policistů jako příslušníků mocenských složek oproti výpovědím jednotlivců, vůči nimž jsou policejní či jiné státní pravomoci vykonávány“. Tento závěr však není v rozporu s judikaturou, podle níž lze obecně policistu považovat za nestranného svědka (tj. nikoliv nutně věrohodnějšího), neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2007 č. j. 4 As 19/2007-114). To plyne ze skutečnosti, že policisté jsou úředními osobami a nemají za normálních okolností na výsledku přestupkového řízení zájem (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7As 83/2010-63). Posouzení

věrohodnosti výpovědi policistů je ovšem součástí hodnocení důkazů v každém konkrétním případě, při němž je třeba vzít v úvahu všechny okolnosti případu, aniž lze automaticky výpovědím policistů přiznávat větší věrohodnost než výpovědím jiných svědků. Oproti tomu je přirozené, že osoba, které hrozí postih za přestupek, není ve své věci nestranná a je u ní pochopitelné, bude-li tvrdit pouze takové skutečnosti, které jsou jí ku prospěchu. Totéž potom může platit i pro osoby, které jsou osobě podezřelé ze spáchání přestupku blízké či jsou k ní v jistém postavení závislosti (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 3. 2013, č. j. 9 As 139/2012-30).

40. V posuzovaném případě soud ve výpovědích svědčících policistů neshledal nic, co by je jakýmkoliv způsobem zpochybňovalo, nezaznamenal v nich žádné zásadní rozpory, ani známky nestandardního chování či osobního zájmu na postižení právě žalobce. Ostatně ani žalobce kromě obecných tvrzení ohledně snahy policistů „potvrdit správnost svého postupu“ žádné výjimečné okolnosti svědčící o zaujatosti policistů v žalobě netvrdí. Policisté žalobce neznali a při zastavení vozidla nevěděli, kdo je jeho řidičem. Ze správního spisu nevyplývají ani žádné skutečnosti, které by svědčily o nekorektním či šikanózním jednání policistů; nebyl zjištěn žádný jiný motiv jejich jednání, než prostý výkon služby. Oproti tomu skutková verze prezentovaná žalobcem v průběhu správního řízení se soudu jeví jako nevěrohodná a není ani podložena např. obsahem oznámení přestupku či jakýchkoliv dalších důkazů. Žalobcova skutková verze byla naopak přesvědčivě vyvrácena provedeným dokazováním shrnutým výše. Za tohoto stavu proto správní orgány nepochybily, pokud z výpovědí policistů při objasňování skutkového stavu plně vycházely.
41. K dalším námitkám zpochybňujícím skutková zjištění soud uvádí následující. Otázka, zda ke ztotožnění osoby pachatele přestupků došlo na základě údajů o jeho oděvu (tedy že osoba řídící vozidlo měla šedou mikinu a modré kalhoty), je podle soudu vzhledem k uvedenému sama o sobě podružná. Podle soudu je v dané věci zásadní právě celkový sled událostí vyplývající z provedených důkazů; skutečnost, že žalobce byl jako pachatel ztotožněn též podle oděvu (zejména jde o tvrzení ohledně „mikiny s kapucí“, kterou spatřil zasahující policista též při zastavení vozidla na dálničním sjezdu), jde již pouze o doplňující informaci podporující logiku důkazního řetězce prezentovaného správními orgány. Ostatně i z odůvodnění správních rozhodnutí vyplývá, že otázka barvy žalobcovy mikiny nebyla hlavním argumentem, ze kterého dovodily žalobcovu vinu (a totožnost); tím byla právě ucelenost a vzájemná provázanost provedených důkazů, nikoli jedna izolovaná skutečnost. Není tedy pravdou, že k prokázání identity správnímu orgánu postačovalo pouhé zachycení „osoby v šedé mikině na kamerovém záznamu“, jak mylně tvrdí žalobce.
42. Pro řádné objasnění skutkového stavu nebylo v dané věci rozhodné ani to, jaká byla při pronásledování žalobce přesná vzdálenost mezi vozidly. Podstatné je, že svědci shodně uvedli, že s vozidlem udržovali neustále vizuální kontakt. Není přitom důležité, zda při tomto „vizuálním kontaktu“ mohli spatřit obličej řidiče, či nikoli. Stejně tak řádné zjištění skutkového stavu neoslabuje skutečnost, že správní orgán nedisponoval kontinuálním kamerovým záznamem zachycujícím celý sled událostí, resp. kamerovým záznamem zachycujícím obličej řidiče vozidla. Jak již soud uvedl výše, skutečnosti potřebné pro shledání žalobcovy viny byly dostatečně prokázány shromážděnými důkazními prostředky. Tvrzení žalovaného, že žalobce již v minulosti totožné vozidlo dle svých slov dříve řídil, je nutno vnímat v kontextu celého odůvodnění rozhodnutí. Z něj je zjevné, že toto tvrzení představovalo pouze podpůrný argument, ze kterého žalovaný v žádném

případě přímo nedovozoval, že žalobce řídil uvedené vozidlo též v inkriminovanou dobu, jak nesprávně namítá žalobce.

43. Soud neshledal důvodnou ani námitku nezachování totožnosti skutku.
44. Soud v obecné rovině předesílá, že pro zachování práva na obhajobu osob stíhaných za správní delikt, neporušení překážky věci rozhodnuté a respektování zásady *ne bis in idem*, je nutné zachovat totožnost skutku, pro který správní orgán zahájil správní řízení.
45. Skutek je událost ve vnějším světě, která je vyvolána jednáním člověka. Jde o všechny projevy vůle navenek, pokud jsou v příčinné souvislosti s vymezeným následkem a pokud jsou tyto projevy vůle zahrnuty zaviněním jednatelky osoby (v případě deliktu založeného na subjektivní odpovědnosti). Skutek je tedy vymezen jednáním, jeho následkem a vztahem mezi nimi. Jeden skutek může mít znaky jednoho správního deliktu, ale i více správních deliktů (jednočinný souběh), stejně jako nemusí vykazovat znaky žádného správního deliktu. Je nezbytné, aby byla zachována totožnost jednání či totožnost následku po celou dobu vedení řízení o deliktu. Pokud dochází v průběhu řízení k úpravě vymezení místa či času spáchání deliktu, nemusí se jednat o změnu skutku, pokud je zachována totožnost jednání nebo následku. Podstatné je, aby na základě skutkových zjištění nemohl být stíhaný skutek zaměněn s jiným. To slouží primárně k tomu, aby obviněný z deliktu věděl, za který skutek je stíhán, a mohl se účinně hájit. Totožnost skutku je zachována vždy, pokud se popis skutku při zahájení řízení a ve výroku rozhodnutí zcela shoduje (srov. např. rozsudek NSS ze dne č. j. 1 As 26/2019-26).
46. V souzené věci byl skutek v oznámení o přestupku vymezen tak, že se jej měl žalobce jako řidič vozidla L. dopustit „*nezastavením vozidla na pokyn „Stůj“ daný při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích osobou k tomu oprávněnou. Uvedeným jednáním měl jmenovaný porušit § 4 písm. b) zákona o silničním provozu, (...)*“.
47. V prvostupňovém rozhodnutí pak byl skutek vymezen tak, že se jej řidič dopustil tím, že „*nezastavil vozidlo na pokyn „Stůj“ daný při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích osobou k tomu oprávněnou. Uvedeným úmyslným jednáním obviněný porušil ust. § 4 písm. b) zákona o silničním provozu, (...)*“.
48. Již na první pohled je ze shora uvedeného naprosto zřejmé, že k žádné změně ve vymezení skutku (z hlediska žalobcem rozporované otázky vymezení jednání) mezi oznámením o zahájení řízení a rozhodnutím o přestupku nedošlo. Skutek byl při zahájení řízení i ve výroku rozhodnutí popsán zcela shodně. Správní orgán I. stupně nepostupoval v otázce totožnosti skutku nijak nepředvídatelně a žalobci v tomto ohledu nebylo upřeno jeho právo vyjádřit se k otázce vymezení skutku před vydáním rozhodnutí.
49. Soudu není zřejmé, v jaké fázi řízení měl správní orgán I. stupně trvat na tom, že žalobce vozidlo na pokyn policisty vůbec nezastavil, a teprve následně uvést, že došlo k zastavení a nevyčkání na místě, čímž mělo dojít k překvapivému postupu. Žádný takový skutkový závěr není ve správním spisu obsažen, naopak – od počátku prošetřování věci a zahájení řízení o přestupku spisem procházejí podklady dokládající, že řidič vozidla sice měl k výzvě policistů vozidlo krátce zastavit, následně však opět začal ujíždět.
50. Žalobce v rámci námitky nezachování totožnosti skutku současně zpochybňuje spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 5. zákona o silničním provozu. Žalobce se neshoduje se správními orgány ve výkladu pojmu „zastavit“ obsaženého v citovaném ustanovení. Podle žalobce je nutno povinnost zastavit zakotvenou v tomto ustanovení

vnímat tak, že postačuje jen a pouze zastavení vozidla, nikoli však již jeho stání (vyčkání na místě zastavení).

51. Podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 5. zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 4 písm. b) a c) nezastaví vozidlo na signál, který jí přikazuje zastavit vozidlo nebo na pokyn „Stůj“ daný při řízení nebo usměrňování provozu na pozemních komunikacích anebo při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích osobou k tomu oprávněnou.
52. Podle § 4 písm. b) zákona o silničním provozu při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích upravenými tímto zákonem, pokyny policisty, pokyny osob oprávněných k řízení provozu na pozemních komunikacích podle § 75 odst. 5, 8 a 9 a zastavování vozidel podle § 79 odst. 1 a pokyny osob, o nichž to stanoví zvláštní právní předpis, vydanými k zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích.
53. Podle § 79 odst. 2 zákona o silničním provozu se vozidlo zastavuje dáváním znamení k zastavení vozidla. Osoby uvedené v odstavci 1 dávají znamení k zastavení vozidla vztyčenou paží nebo zastavovacím terčem a za snížené viditelnosti červeným světlem, kterým pohybují v horním půlkruhu. Z jedoucího vozidla dávají toto znamení kýváním paže nahoru a dolů nebo vysunutým zastavovacím terčem. Policista, vojenský policista, celník nebo strážník obecní policie může z jedoucího vozidla zastavovat vozidla i rozsvícením nápisu „STOP“ podle zvláštního právního předpisu ze směru jízdy zastavovaného vozidla, a to zepředu i zezadu.
54. Pokyn „Stůj“ daný z jedoucího vozidla rozsvícením nápisu „STOP“ je pokynem policisty ve smyslu § 4 písm. b) zákona o silničním provozu, kterým je při účasti na provozu na pozemních komunikacích každý povinen se řídit. Povinnost respektovat takový pokyn k zastavení nutně musí trvat po celou dobu, po kterou je tento pokyn dáván, resp. po kterou panují účinky takového pokynu (tedy po dobu, kterou osoba pokyn dávající trvá na tom, aby byl tento pokyn respektován). Dokud tedy policista trvání pokynu neukončí, je potřeba se jím řídit.
55. Vztaženo na nyní posuzovanou věc shora uvedené znamená, že povinnost žalobce řídit se pokynem „STOP“ měla být řádně splněna zastavením vozidla a respektováním tohoto pokynu po dobu jeho trvání (tedy dokud policista působení pokynu na žalobce neukončil). Rozhodně nelze uvažovat o řádném splnění takového pokynu (zastavit vozidlo na pokyn „Stůj“) jednáním spočívajícím v krátkém zastavení vozidla a následném odjetí (nesetrvání na místě). Takový přístup k výkladu dotčeného ustanovení, který se snaží prezentovat žalobce, by zcela vedl k vyprázdnění povinnosti obsažené v § 4 písm. b) zákona o silničním provozu; soud má tedy takový výklad za zjevně absurdní. Nyní řešenou situaci lze přirovnat k povinnosti řidičů respektovat červený signál přikazující zastavit vozidlo (tedy semafor) – ani v tomto případě povinnost zastavit není splněna tím, že řidič vozidlo uvede na okamžik do klidu a poté se rozjede bez ohledu na to, že červený signál nadále svítí (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 5. 2012, č. j. 3 As 3/2012 – 20). Soud je přesvědčen, že i sám žalobce jako účastník provozu na pozemních komunikacích, by jistě nesl nelibě, pokud by si ostatní účastníci provozu povinnost zastavit vozidlo na pokyn (nebo na světelný signál) vykládali tak, jak navrhuje žalobce, tedy povinnost zastavit své vozidlo např. na červenou

na semaforu, plnili pouze formálně (krátkým zastavením). Důsledky, které by takové chování mělo, netřeba podle soudu podrobně rozvádět.

56. Soud je přesvědčen, že aplikovaná právní úprava není nejasná, nemůže vzbuzovat pochybnosti o tom, v čem spočívá povinnost účastníků provozu na pozemních komunikacích stanovená v § 4 písm. b) zákona o silničním provozu. Soud nespatřuje z hlediska zásady *nullum crimen sine lege* nic závadného na teleologickém výkladu daného ustanovení (tedy na výkladu účelem zákona), který ve vyjádření k žalobě zmínil žalovaný. Ostatně soudy pravidelně ve věcech přestupků účelem právní úpravy (tedy účelem, ke kterému má zakotvení určité povinnosti v zákonu směřovat) argumentují (srov. např. rozsudek NSS ze dne 6. 5. 2020, č. j. 1 As 484/2019-32, bod 27, či výše zmíněný rozsudek č. j. 3 As 3/2012-23).
57. Žalobce v nyní souzené věci nepopírá, že vozidlo se po dobu trvání pokynu „STOP“ rozjelo a počalo ujíždět a tato skutečnost byla prokázána též provedeným dokazováním. Soud proto nemá pochyb o tom, že objektivní stránka přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 5. zákona o silničním provozu byla naplněna.
58. Zmínkou žalovaného, resp. žalobce v replice, ohledně přestupkové minulosti žalobce se soud věcně nezabýval, neboť předmět přezkumu, jak byl vymezen řádně uplatněnými žalobními body, nebylo odůvodnění uložené sankce a s ní související hodnocení osobnosti přestupce.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

59. Jak vyplývá z výše uvedeného, soud neshledal žádný ze žalobních bodů důvodným. Proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.)
60. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Úspěšná žalovaný vznik nákladů řízení netvrdil a ani ze soudního spisu neplyne, že by mu vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. února 2021

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně